

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ηνιάκοντα δεκατρία,
δραχίς και θερμή φιλοπατρία.

Άπριλιου δεκάτη και τρίτη,
την'Ανάστασιν κόσμος κηρύττει.

Χίλια πενήντα τέσσερα και με διακόσ' άκομή,
ή πριμαντόνα λίσσαζε και δέν άλλόζα γνώμη.

**Χαιρετίζω νικηφόρα
την μικρή την Τσερναγόρα.**

Άνάστασις, Άνάστασις, τὸ Μαυροβοῦνι ζήτω,
και κατά φάλαγγας Έλών άρμα τῆς Νίκης στήτω.
Δέξου φίλά μας άμετρα και δός μας τὸ φίλ σου,
Λαμπρῆ μεγάλη τώρα,
γιώρτασε, πανηγύρισε και σημαιοστολίσου,
καῦμένη Τσερναγόρα.

Όσοι τὰ τίμια τιμοῦν
ζητωκραυγάζουσι κι' εὐφημοῦν
τέτοιο λαὸ πολεμιστῆ,
λαὸ παλληκαρίσιο,
με Βασιληᾶ τραγουδιστῆ,
με Βασιλῆᾶ Βουνίσιο,
ποῦ μέσ' στή Σκόδρα σήμερα τὸν βλέπουσι καββαλάρη
πολιτισμένοι λήσταρχοι και τῆς Φραγκῆς κουρσαόροι.

Και ποῖος και ποῖος δέν πολεμεῖ,
λεβέντη, σὶτὸ πλευρό σου;
με σὲ τῶν δειλῶν ἡ τιμῆ
κι' ἡ Νίκη πάντα μπρός σου.
Τραγοῦδα, Ρήγα τοῦ σπαθιοῦ και Βασιληᾶ τῆς ρίμας,
κι' ἡ Νίκη σου μᾶς φτέρωσε σάν νάτανε δικῆ μας.

Τῆς Τσερναγόρας ἡ χαρὰ χαρὰ τῆς Πασχαλιᾶς μας,
σοῦ στέλλομε τῆς δάφναις μας, τῆς δάφναις σου μᾶς
[στέλλεις,
τὸν νικηφόρο Βασιληᾶ φιλεῖ κι' ὁ Βασιληᾶς μας,
ποῦ νικητῆς σκαλίζεται σὲ μάραρο Πεντέλης.
Τέτοια Λαμπρῆ δέν ἔγινε σάν τούτη τῆ φορά...
τῆς Τσερναγόρας ζήτω της, χιλιαῖς φοραῖς Ὀδρρά.

**Άνάστασις μεγάλη
νικήτρια προβάλλει.**

Χριστὸς άνέστη σήμερα συναλαλάζουσι δλοι.
σὲ πανηγύρι μᾶς καλεῖ τῆς Πασχαλιᾶς ἡ Σχόλη.

Χριστός ανέστη, Πασχαλιά,
δῶστε και πάρετε φιλιά,
Χριστός ανέστη τώρα.

Χριστός ανέστη ψαλμοδῶ,
κι' ἀρθωνα χύνονται κι' ἔδω
ζωῆς μεγάλης δῶρο.

Χριστός ανέστη... Ἐλευθεριά,
κυτοῦνε τὰ καμπαναριά
χαρμόσουνα κυτλήματα.

Ἀκούεις ἀηδονῶν λαλιαῖς
και ξεφυτρῶνουν πασχαλιαῖς
ἔμπρὸς σὲ προμάχων μνήματα.

Ἀνάστασις ἀληθινή,
Ἀνάστασις βοῆ φωνῆ
κι' ἀπὸ στεριά και κύμα.

Θααρρεῖς πῶς βγαίνουνε τραναῖς
τῆς Ἀναστάσεως φωναῖς
κι' ἀπὸ τὸ κάθε μνήμα.

Χριστός ανέστη. Ἐλευθεριά,
κι' ὅλοι σηκόνουν τὰ κεριά
τὸ φῶς νὰ πάρουν τᾶγο.

Χαρούμενος και σὺ κι' ἐγὼ
τρῶμε τὸ κόκκινο ταῦγό,
τρῶμε τᾶρον τὸ λάγιο.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ποῦ πονεῖ
τοὺς μαύρους πόνους λησμονεῖ
και δὲν τοὺς λογαριάζει.

Χριστός ανέστη... Ἐλευθεριά,
κι' ἀνθῶν καταξερὰ κλαριά
κι' ἡ πέτρα χορταριάζει.

Β'

Ἀνάστασις παντὸς καλοῦ και καθενὸς τιμίου...
Χριστός ανέστη σήμερα, κι' ἄγγελοι λευκοφόροι
ἐπῆγαν κι' ἀπεκύλισαν τὸν λίθον τοῦ μνημείου
και διατόρωσ ἔκραξαν: ἀνέστη νῦν ἡ κόρη.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, οὐκ ἔστι πλέον ὄδε,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῷδε.

Ἀνέσι ἡ κόρ ἡ δύστυχη τῶν πόθων, τῶν ὄνειρων,
και τρέχει με τὸ φῶς κερῶν
σὲ μνήματα παλληκαριῶν,
σὲ μνήματα μαρτύρων.

Ἀνέστη, ποῦ τῆς ἔλαχαν κακοὶ τῆς μοίρας κληροί,
και τώρα στέκει και γελά
σὲ νέα μνήματα πολλά,
ὅπου δὲν ξέρεις ἂν πενθῆ καν ἔχη πανηγύρι.

Ἄνεστ' ἡ κόρ' ἡ δύστηνη, ποῦ σταυρωτῆδες τόσοι
 μέ τοῦ Χριστοῦ τῆς τὰ καρφιά τὴν εἶχανε καρφώσει.
 Ἄνεστη, ποῦ τὴν πότιζαν μακροὺς αἰῶνας ὄξος,
 ἀνέστη, ποῦ τὴν ἔστειλαν πρὸς θάνατον ἀδόξως,

Τὰ πρῶτα τῆς ἱμάτια τῆς ἔβγαλαν μὲ γέλοια
 καὶ ἔμπαικτικῶς τῆς ἔφρεσαν προγονικὰ κουρέλια,
 μετάνοιαις τὴν ἐδίδαξαν παντοτεινὰ νὰ κάνη,
 ἔθηκαν' στὸ κεφάλι τῆς ἀκάνθινο στεφάνι.

Καὶ δίσκο τῆς ἐχάρισαν καὶ διακονίᾳ λύρα,
 καὶ ἔδωσαν κάλαμον λεπτὸν' στὴν δεξιάν τῆς χεῖρα,
 ἀλλ' ὄμως ἔγινεν αἰχμὴ ζωοποιοῦ τομέως
 καὶ συνετρίβησαν μ' αὐτὸν σὰν σκευὴ κεραμῶς.

Ἐβρίσθησαν τὰ κλέη τῆς τὰ πρῶτα,
 ἔδωκε πρὸς μαστίγιασιν τὰ νῶτα,
 ἐδέχθη Φαρισσαίων ἐμπαιγμούς,
 ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον κολάφους,
 καὶ μὲ ψυχῆς κρυφίους σπαραγμούς
 μονάχη τῆς ἐκάθητο σὲ τάφους.

Ἦτο βαρὺς, δυσφόρητος ὁ πόνος,
 καὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τῆς Βαβυλῶνος
 ἐμνήσθη σὰν θρηγῶν Ἰερουσαλὴμ
 τῆς τόσης τῶν τραγῶν παρανομίας.

Καὶ τῶρ' ἀκόμη, ποῦ ξεχνᾷ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς
 καὶ δεῖχνει δάφνας ζηλευτάς,
 καὶ τώρα βλέπει σταυρωτάς
 νὰ βάξουν κληρὸν κυνικῶς εἰς τὸν ἱματισμὸν τῆς.
 Τῶρ' ἀνέστ' ἡ τλήμων κόρη
 καὶ ἡ Ἀμαζῶν πηδᾷ μὲ δόρυ
 καὶ τρομάζει τοὺς βαρβάρους.

Τώρα μὲ δαφνῶν στεφάνι
 προχωρεῖ' στὸν Ἰορδάνη
 καὶ' στὰν Κέδρων τοὺς χειμάρρους.

Τώρα δὲν ἀκούει βόγγους,
 βλέπει φάρους τηλαυγεῖς
 καὶ φωτοβολοῦντας στύλους.

Βλέπει σήμερα τοὺς σπόγγους
 πεταμένους κατὰ γῆς,
 καὶ τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἥλους.

Ζωντανεύουσε κουφάρια,
 καὶ βροντοῦνε πᾶλληκάρια
 καὶ διαβαίνουν λιγερά.

Καὶ φωνάζουν ἀπὸ πέρα:
 Ἄνοστάσεως ἡμέρα,
 Ἄνοστάσεως χαρά.

Βλέπει πλάσιν ζηλευτῆν,
 ποῦ τῆς ἔδωκε τὴν Νίκην,
 ποῦ τῆς ἔλαμπρυνε τὸ Στέμμα.

Ἐξηγόρασαν αὐτὴν
ἀπὸ μαύρην καταδικῆν
μὲ τὸ τίμῳ των αἵμα.

Γ

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί
κι' ἀκούετ' ἔξαφνα φωνή:
Οὐαί, οὐαί! στοὺς Ἰσχυροὺς,
'στοὺς Μεγαλειοτάτους,
δοῦν σὲ τοὺτους τοὺς καιροὺς
πατοῦν τοὺς ἀδυνάτους.

Οὐαί σ' αὐτοὺς, ποῦ στυγερά
τροχιζοῦνε μαχαίρια,
κι' ἀπλόουν γύρω βρωμερά
τάρακτικὰ των χέρια.

Οὐαί σὲ Καίσαρας σεπτοῦς,
ποῦ κάνουν τοὺς δμῳοὺς,
καὶ σφαγιάζουν τοὺς γραπτοὺς
καὶ τοὺς ἀγράφτους νόμους.

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί:
οὐαί, φωνάζει μὴ φωνή,
'στοῦ κόσμου τοὺς τυράννους.

Οὐαί σὲ κατὶ κυνικοὺς
τῆς ἐποχῆς πολιτικοὺς,
οὐαί σὲ Τζουλιάνους.

Οὐαί! στοὺς σταγ' αλλίζοντας τὰ δίκαια τῶν ἄλλων
καὶ βλέποντας τ' ἀλλότρια μὲ λύσσαν Καννιβάλων.
Οὐαί! στοὺς παζαρευόντας μ' ἐμπορικὰ τεφέτρια,
οὐαί! στοὺς ὀργιάζοντας μὲ τὸν Σταυρὸ' στὰ χέρια.

Οὐαί οὐαί σὲ πειρατὰς
καὶ δυσσεβεῖς κουρσάρους,
σὲ Γραμματεῖς ὑποκριτὰς
καὶ Φαρισαίους γλάρους.

Οὐαί σὲ κἀποῖους κόμητας, οὐαί καὶ σὲ βαρόνους,
οὐαί σὲ Τυολιτηδες, οὐαί σὲ φαμφαρόνους.

Οὐαί σὲ τοὺτους, ποῦ κτυποῦν
γὰ τὰ μπακάλικα των,
καὶ τοὺς λαοὺς κρεοκοποῦν
μὲ δόγματα δικά των.

Καὶ νὰ προφήτῃ καὶ σοφοὶ πρὸ καθενὸς τραγοῦ
καὶ Προμηθεῖς, ἀρπάζοντας τὸ φῶς ἐξ οὐρανοῦ.

Ἀνάστασιν φωτισοτεφὴ θὰ ψάλλουν ἐν ὀργάνῳ,
κι' ἐκ τούτων θὰ μαστιγωθοῦν
κι' ἐκ τούτων θὰ προσηλωθοῦν
τῆς ἀληθείας μάρτυρες σ' τὸν Καύκασον ἀπάνω,
ὡς δοῦν πῆσιν σὲ λαῶν ἐμπόρους καὶ σφαγίς
πάν ἀμ' ἄθρον κι' εὐγενές, ποῦ χύνετ' ἐπὶ γῆς.

Ἄλιους στίχους κι' ἐγὼ κάνω
σ' Ἀργυρόπουλο καὶ Μάνο.

Θλιμμένη Μοῦσα θρηναδεῖ:
χάνομε κι' ἄλλο μας παιδί,
κι' ἄλλον ἀεροδρόμο.

Ὅπου πετοῦσε μὴ χάρὰ
'στῆς Ἀλκυόνος τὰ φτερά
χωρὶς κανένα τρόμο.

Χάνομε κι' ἄλλον μας αἰτὸ
κι' ἄλλο παιδί μας φτερωτὸ,
ποῦ λαχταροῦσε τὰ ψηλά, τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα,
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα.

Ἔσεῖς πουλιά, ποῦ πᾶτ' ἐκεῖ,
ἀεροδρόμοι φυσικοί,
δὲν θὰ τὸν δῆτε νὰ πετᾷ
μέσα σ' τὴν Ἀλκυόνα,
κι' ἔξ οὐρανοῦ νὰ χαρετᾷ
πατρίας γῆς ἀγῶνα.

Ἔσεῖς, πουλιά, περὶ λυπα' σ' τὸ μῆμα του πηθήσετε
καὶ πικροκελαϊθήσετε
πῶς τὸ παιδί, ποῦ ζήτησε τὴν Νίκη' σ' τὸν ἀέρα,
νεκρὸ τὸ κλαίει μὲς σ' τὴ γῆ μὴ δύστηνη μητέρα.

Μαζὶ μ' αὐτὸν πικρὰ θρηνῶ
καὶ τὸν λεβέντη Μάνο,
τὸ καλλιγράφι τὸ τρανό,
τῆς Κρήτης καπεταῖνο.

Τώρα ποῦ τρέχει Ἄευθεριὰ μὲ Πασχαλιᾶς κλωνάρια
νεκρὸ τὸν στεφανώνουνε τῆς Κρήτης καλλιγράφι.

Τώρα ποῦ θάλλει περισσὴ
'στ' ἀγαπημένο του νοῦ
μὴ βιάστησις ὄνειρου.

Τώρα σὲ φέρετρο περνῶ,
τώρα τὸν κλαίνε τὰ βουνα
τῆς Κρήτης, τῆς Ἡλείου.

Τώρα μὲ πόνου τραγοῦδων
χαρίσματα περισσία,
τώρα νεκρὴ ἔπεροβοδοῦν
καροδιὰ καλλιγραφίσι,
καὶ κριμα λέν' σ' τὴν λεβεντιὰ, κριμα' σ' τὸ καλλιγράφι,
ποῦχε μαζὶ μὲ τὰρματα καὶ τῶν Μουσῶν τὴ χάρι,
καὶ ποιητῆς καὶ μαχητῆς γὰ μὴ κοινὴ μητέρα
ἔδωξασε πολεμιστὴ καὶ δοξαστὴ τὰ τέρα.

Καὶ κερκόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὰ Τρόπαια, τὰ Τρόπαια τοῦ Γεωργίου τοῦ Στρατήγη,
μὴ ποιήσις Ἑλληνική, ποῦ τῆς καρδοῖς ἀνοίγει,
μὴ ποιήσις, ποῦ καθενὸς τὸ φρόνημα τὸνώνει,
μὴ ποιήσις, ὅπου βροντᾷ τουρέκι καὶ κανόνι,
μὴ ποιήσις ἡρωική, γενναίως ἐμπνευσμένη,
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν φωτιὰ βγαλμένη.